

somhelst Begunstigelse, at vi overhovedet ikke burde komme Vestindien tilhjælp, da er dette en feilagtig Opfattelse. Jeg mente, at vi ikke skulde komme Vestindien til Hjælp ved denne Lov; naar Spørgsmaalet om, under hvilken Form og i hvilket Omfang vi skulle komme Vestindien til Hjælp, er under Forhandling andetsteds, skulle vi ikke foregribe vedkommende Udvalgs Afgjørelse under denne Sags Behandling, da vi ikke have tilstrækkeligt Materiale til at bedømme Spørgsmaalet med Undtagelse af, at man har sagt til os: Vestindien trænger. Ja, det vide vi, men vi have ikke undersøgt, under hvilken Form og i hvilket Omfang vi skulle understøtte det, og derfor kunne vi ikke med Føje gjøre Noget her i denne Henseende. Mindretallet siger derfor, at der ikke under denne Sag bør forhandles om Begunstigelse for Vestindien. At de vestindiske Plantere anbringe paa, at denne Begunstigelse skal vedblive, kan ikke forundre, hvad enten den kommer dem til Gode eller et. Vi se saa ofte denne Art af Andragender fra Folk, som mene, at de ville have Fordel af en saadan Foranstaltning, og et af de største Exempler derpaa have vi for nylig havt i Andragendet fra de lollandske Roesukkerfabriker. Det er meget muligt, at denne Lov ikke vil udkomme, hvis Mindretallets Forslag vedtages, men jeg skal dog fremhæve lige overfor den ærede Minister, at der er en Grund, hvorfor jeg vil antage, at Regjeringen ikke vil vise sig meget tilbøjelig til at modsætte sig denne Lovs Udkomme; det er den Omstændighed, at Adskillelsen mellem Positionerne 227 b. og 228 vil ophøre, hvis Loven ikke udkommer. Disse to Positioner ville da atter blive slaaede sammen, og dette kan ikke stemme med Regjeringens Hensigt. Vi sige til Regjeringen: Spørgsmaalet om Muskovadosukkeret er aabent, det staar frit, Bestemmelsen herom udløber, naar vi ikke stadfæste den, men vi stadfæste Adskillelsen mellem disse to Positioner i Soldtavern, imod, at vi til Gjengjæld faae en lille Nedsættelse i Beskyttelsen paa raffineret Sukker. Da det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) havde Ordet, lyttede jeg efter, hvorledes han vilde stille sig til den Maade, hvorpaa den ærede Ordfører i Betænkningen har udtalt sig paa Flertallets Vegne, thi jeg var noget nysgjerrig efter at faae at vide, om nemlig det ærede Medlem kunde tiltræde den. Jeg omtalte ikke dette, da vi forrige Gang havde Ordet, netop fordi jeg først ønskede at høre, hvorledes det ærede Medlem vilde stille sig dertil, men jeg skal nu fremdrage den eiendommelige Betragtning, Flertallet har anstillet angaaende hele denne Sag. Flertallet siger i sin Betænkning, „at det kan ikke tiltræde den af Mindretallet givne Fremstilling af Memperne ved Loven af 28de Marts 1871, i det Mindste ikke i hele dens Omfang, navnlig fordi der herved ikke er taget tilstrækkeligt Hensyn til Muskovados-Sukkerens mindre Værdi som Gjen-

stand for Raffinering“, og man siger fremdeles, at man meget gjerne skulde „have sluttet sig til et Forslag, hvorved Fortoldningen af de til Raffinering indførte Sukkere kom til at staa i nøagtigere Forhold til disse Sukkeres Indhold af krystallisabelt Sukker, desom de nødvendige Forarbejder til en Lov herom havde foreligget. Da saadanne imidlertid endnu ikke ere tilstede, har Flertallet troet at burde anbefale Thinget ikke at modsætte sig den af Ministeren saa indstændig begjærende Forlængelse paa endnu eet Aar af Loven af 28de Marts 1871“. Derved udtaler Flertallet sig principielt imod Ophævelsen af Begunstigelsen for Muskovados-Sukker. Det er en Udtalelse, som meget har undret mig, og det ikke blot fordi den kommer fra det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), men vel saa meget, fordi den er fremkommen fra flere andre Medlemmer af Udvalgets Flertal. Der udtales ikke blot, at Forlængelsen skal vedtages af Hensyn til Vestindien, men der udtales i Virkeligheden, at denne Forlængelse bør finde Sted, dels paa Grund af Muskovados-Sukkerens mindre Værdi som Gjenstand for Raffinering, og dels paa Grund af, at der ikke foreligger Forarbejder til en Lov, hvorved Fortoldningen af de til Raffinering indførte Sukkere kunde komme til at staa i et nøagtigere Forhold til disse Sukkeres Indhold af krystallisabelt Sukker. Det er Spørgsmaalet og det danner en meget væsentlig Forskjel mellem Flertallets og Regjeringens Standpunkt. Den ærede Minister siger ligesvem — det staar med rene Ord i hans Skrivelse — at han, hvis ikke Hensynet til Vestindien var, strax vilde foreslaa Lovens Ophævelse, og at han, saasnart Hensynet til Vestindien er tilfredsstillt, og Sukkerfogederne derovre ere komne istand, vil foreslaa at ophæve Begunstigelsen for Muskovados Sukkerne. Flertallet siger derimod noget ganske Andet; vi skulle ifølge dets Mening tage Hensyn til Raffinaderierne, og vi skulle have færegne Forarbejder anstillet, før vi kunne komme til Ophævelsen af Begunstigelsen af Muskovados-Sukkerne. Jeg har ikke villet undlade at fremhæve denne Giendommelighed, som ikke er lidet paafaldende. Den er dog paa ingen Maade paafaldende fra den ærede Ordførers Side, thi han har i sin Tid som Minister gennemført Loven af 28de Marts 1871. Man maa derfor antage, at han nærer Forkjærlighed for denne Lov i det Hele og for de Forandringer, den har indført, samt at han anser disse for i og for sig begrundede og berettigede; men fra de øvrige Medlemmer af Flertallets Standpunkt betragter jeg uregtelig en saadan Udtalelse som høist mærkelig. Dette gjælder i alt Fald for de ærede Medlemmer for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen), for Ribe Amts 2den Valgkreds (Fjord), for Aalborg Amts 5te Valgkreds (Holm), og for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) for ikke at tale om det ærede Medlem for Veile Amts 4de Valg-